

Arrest

nr. 273 347 van 27 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Pegasuslaan 5
1831 DIEGEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII E KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 17 mei 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. COMELIAU, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 maart 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tegen deze beslissing diende verzoeker een annulatie- en schorsingsberoep in bij de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer RvV 274.717. Deze zaak is nog hangend.

Op 17 mei 2022 nam de gemachtigde de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Slovenië.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : A.

voornaam : M. Z.

geboortedatum : [...]1998

geboorteplaats : K. M.

nationaliteit : Afghanistan

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Caricole, Steenokkerzeel om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Slovenië, op basis van het Dublinakkoord van 15/12/2021, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 18/03/2022, met een termijn van 10 dagen. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV op 19/04/2022. Dit beroep werkt echter niet opschortend en betrokkene diende gevolg te geven aan het hem afgeleverde bevel.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 11/03/2022.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 12/05/2022 geen bijkomende elementen aan waarom een terugkeer naar Slovenië niet mogelijk zou zijn. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Slovenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 12/05/2022 dat hij last heeft van lichte uitslag op zijn huid (rode puntjes) maar dat hij verder gezond is. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn. De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 11/03/2022.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 12/05/2022 geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...]

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 11/03/2022 dat hem betekend werd op 18/03/2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV op 19/04/2022. Dit beroep werkt echter niet opschortend en betrokkene diende gevolg te geven aan het hem

afgeleverde bevel. Betrokkene gaf tijdens het gevoerde terugkeergesprek van 13/05/2022 ook duidelijk aan niet vrijwillig te willen terugkeren.”

2. Over de ontvankelijkheid

Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing wat de beslissing tot vasthouding met het oog op overdracht betreft

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen [...] 51/5, [...], en § 4, derde lid [...] kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen, in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding met het oog op overdracht.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hij momenteel is vastgehouden met het oog op zijn overdracht. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. Verweerder betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 19 §2 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht, van het verbod op willekeur en van het diligentiebeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

« 1. Il est constant que l'article 3 de la Convention de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales dispose que « Interdiction de la torture. Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

L'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'union européenne dispose que « Interdiction de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants Nul ne peut être soumis à la torture, ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

L'article 19, par. 2 de la Charte des droits fondamentaux de l'union européenne dispose que « 2. Nul ne peut être éloigné, expulsé ou extradé vers un État où il existe un risque sérieux qu'il soit soumis à la peine de mort, à la torture ou à d'autres peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

L'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'union européenne dispose que

« Droit à une bonne administration

1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions, organes et organismes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment:

a) le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;

b) le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires; c) l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

3. Toute personne a droit à la réparation par l'Union des dommages causés par les institutions, ou par ses agents dans l'exercice de leurs fonctions, conformément aux principes généraux communs aux droits des États membres.

4. Toute personne peut s'adresser aux institutions de l'Union dans une des langues des traités et doit recevoir une réponse dans la même langue. »

Il est constant que l'obligation de motivation matérielle, des motifs adéquats, signifie qu'un acte administratif, en l'espèce une décision de refus de prise en considération de demande d'asile, doit se fonder sur des motifs dont l'existence factuelle est prouvée adéquatement et qui peuvent être pris en considération pour la justification en droit de la décision (Arrêt CE, 25 juin 2004, n° 133.153).

L'interdiction de l'arbitraire signifie que l'office des étrangers doit mettre en balance de façon correcte les intérêts concernés pour pouvoir prendre une conclusion délibérée.

Le principe de diligence signifie que l'office des étrangers doit préparer sa décision de façon diligente, par laquelle un traitement correcte doit être utilisé, et une recherche diligente doit être effectuée aux faits et aux intérêts pour pouvoir prendre une décision diligente.

L'article 3 de la CEDH contient une des valeurs fondamentale de chaque société démocratique et interdit en termes absolus la torture et les traitements dégradants et inhumains, quel que soit les circonstances et les actions de la victime. Selon une jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, l'article 3 du CEDH possède un caractère absolu. (CEDH 21 janvier 2011, MSS/Belgique et Grèce, § 218).

La CEDH a déjà jugé que l'éloignement ou le renvoi d'un candidat-refugié d'un Etat Membre à un autre Etat Membre en application du Règlement Dublin peut causer un problème au regard de l'article 3 de la CEDH.

La CEDH a ainsi jugé qu'un Etat contractant peut être tenu responsable quand il existe des motifs sérieux et prouvés qu'un candidat-refugié peut courir, dans le pays de destination, un danger réel d'être soumis à des traitements qui violent l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH contient l'obligation de ne pas transférer au pays concerné. (CEDH 4 décembre 2008, Y./Russie § 75 ; CEDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 66; CCE 22 novembre 2011 (arrêt n° 70.385)).

En ce qui concerne l'investigation de la situation dans un pays, la Cour européenne des droits de l'homme estime qu'il est important de se baser sur des rapports d'organisations internationales des droits de l'homme, par exemple Amnesty International (CEDH 21 janvier 2011, MSS/Belgique et Grèce ; CEDH 5 juillet 2005, Said/Pays Bas ; CEDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie ; CEDH 15 novembre 1996, Chahal/Royaume-Uni).

Il résulte de la jurisprudence de la CEDH que dans les cas où une partie requérante démontre qu'elle fait partie d'un groupe qui est exposé systématiquement à une pratique de mauvais traitements, la protection de l'article 3 de la CEDH intervient. (CEDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § 132; CCE 22 novembre 2011 (arrêt n° 70.385)).

Dans de tels circonstances, la CEDH ne requiert pas que la partie requérante démontre des caractéristiques qui la distinguent personnellement. Pour faire valoir la protection de l'article 3 de la CEDH, l'on peut se baser sur l'information disponible du pays de destination en ce qui concerne ce groupe (CEDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 80; CEDH 23 mai 2007, Salah Sheekh/Pays Bas, § 148 ; CCE 22 novembre 2011 (arrêt n° 70.385)).

Il faut également souligner que l'office des étrangers a un devoir d'investigation à fin de s'assurer que ces décisions ne violent pas l'article 3 de la CEDH. D'une jurisprudence constante de la CEDH, il résulte que les Etats Membres ont le devoir de ne pas envoyer quelqu'un dans un pays dans lequel il risque un réel risque d'un traitement qui viole l'article 3 de la CEDH (CEDH 7 juillet 1989, n°. 14038/88, Soering/Royaume-Uni, § 90-91; CEDH 20 mars 1991, n°. 46/1990/237/307, Crus Varas et autres/Suède, § 69-70; CEDH 15 novembre 1996, n°. 70/1995/576/662, Chalal/Royaume-Uni, § 74; CEDH 28 février 2008, n°. 37201/06, Saadi/Italie, § 125; CEDH 28 juin 2011, n°.s. 8319/07 et 11449/07, Sufi et Elmi/Royaume-Uni, § 212). De cette obligation découle qu'un Etat membre doit s'assurer qu'il n'existe pas de risque réel d'un traitement qui viole l'article 3 de la CEDH. Le fait qu'un transfert se fonde sur des accords bilatéraux ou européen ou le fait qu'une personne ne démontre pas elle-même explicitement les risques ne signifie pas que l'Etat Membre n'a pas d'obligation de vérifier les risques d'un transfert (CEDH 21 janvier 2011, n° 30696/09, MSS/Grèce et Belgique, en particulier § 344 e.v.; CEDH 23 février 2012, n° 27765/09, Hirschi et autres/Italie, en particulier § 122 et suivants).

2. De manière générale, il faut quant à la situation d'asile et de conditions d'asile en Slovénie souligner ce qui suit :

- des conditions de vie insuffisantes qui ne les permettent pas de vivre en dignité et que ceci ne leur permet pas de vivre une vie digne et que ceci signifie une violation du droit à une existence digne minimum;

- un manquement de traitement des troubles de santé du requérant ;

- une réception dans des centres d'accueil surchargés ;

- une possible détention en prison et non pas dans un centre de détention de demandeurs d'asile ;

- manquement d'accommodation adéquate ;

- discrimination raciale en termes d'enseignement, accès aux soins de santé, services publics, logement, et emploi. Des attaques physiques à l'égard de migrants a également été rapporté ;

- manque structurel de soins de santé pour les migrants ;

- manque d'accès aux facilités de base pour les migrants ;

- manquement de respect pour les droits de l'homme de la part des autorités slovénies ;

- le droit encadrant l'asile en Slovénie démontre trop de failles ;

- des délais dans les demandes d'asile ; - des traitements dégradants et inhumain de la part des forces de l'ordre. (voir notamment <https://www.refworld.org/type,COUNTRYREP,,SVN,59c22a744,0.html>)

Voir également : <http://www.asylumineurope.org/news/09-03-2018/aida-country-report-slovenia>

« The increase of asylum seekers affected the pre-reception conditions: the lack of capacities in case of a large number of arrivals resulted in lower hygienic standards and health risks which were one of the main problems in the first half of 2018”

Due to the large increase of the number of arrivals the number of persons detained also rose. As mentioned above de facto detention of persons waiting to lodge their application was also one of the main challenges in 2018.”

In practice, asylum seekers face systematic and practical obstacles when searching for work and employment such as the language barrier, cultural differences, lack of certificates bringing evidence of education, lack of work experience, medical problems, discrimination, structural imbalances on the labour market and lack of employers' trust.

In the first half of 2018, during the increase of arrivals, hygiene conditions were low in the pre-reception area of the Asylum Home which was overcrowded, as well as the common activities area where they were temporarily accommodated. Due to the backlog of applications, people waited to lodge the applications for several days. Since the medical examination is normally conducted one day before they lodge the application, the medical examination was also not performed for several days in which time they were in contact with asylum seekers and employees of the Asylum Home. The circumstances represented a health risk for both the asylum seekers and people working in the Asylum Home. In order to prevent overcrowding in the pre- 7 reception area of the Asylum home, people can be accommodated in Logatec, where they are accommodated separately from registered asylum seekers until they lodge their application.”

Nevertheless, a regime of de facto detention is applied to all newly arrived asylum seekers. Upon arrival in the Asylum Home, applicants are held in the reception area of the building without free access to its other parts. The Migration Office began a practice of locking up this area due to a high number of people absconding from the procedure prior to lodging applications and giving fingerprints for Eurodac. Until 2017, people were detained for short periods, rarely exceeding one day. More recently, however, due to organisational difficulties such as the unavailability of interpreters and doctors, there have been cases of persons, including families and unaccompanied children, held in the reception area for 5-6 days on average. The trend continued in 2018 due to a large number of arrivals. In the first half of 2018 people were also accommodated in the room for common activities and in the reception centre in Postojna. The

hygienic and medical conditions presented a health condition represented a health risk for both the asylum seekers and persons working with them. People were de facto detained in this conditions for an average of 7 days when they were waiting to lodge their application. The rooms in the pre-reception areas were often overcrowded and did not guarantee any privacy to the individuals”.

Voir également: <https://www.globaldetentionproject.org/immigration-detention-slovenia-2019>:

“The country operates one long-term detention centre, the Postojna Centre for Foreigners, as well as one reception centre (or “Asylum Home”) that in practice partially functions as a detention facility. The material conditions in the Postojna detention centre are generally considered adequate. However, several shortcomings in relation to detention have been observed, including the accommodation of asylum seekers upon arrival in an “Asylum Home” pending registration for a few days on average in conditions that may amount to de facto detention (because they are held in the reception area of the building without access to its other parts). Also notably, children and families are often placed in immigration detention, detainees are obliged to pay for the costs of their detention, and migrants are rarely offered non-custodial “alternatives to detention” because they cannot afford the costs, which include paying for private accommodation.”

Le devoir de diligence signifie que la décision attaquée aurait dû prendre en considération tous les éléments concernant l'affaire. Toutefois, la décision attaquée se fonde uniquement sur la confiance en la Slovénie en tant que Etat Membre, mais n'examine pas la situation personnelle du requérant, ni la situation générale de demandeurs d'asile d'origine syrienne en Slovénie, ni le danger de mauvais traitements en Slovénie et tous les aspects y relatif. Il doit également être mentionné que le défendeur n'examine pas les recours nationaux éventuellement possible en Slovénie.

3. En conséquence, il y a donc des motifs sérieux que le requérant sera soumis à un danger réel en Slovénie, de traitements qui violent l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, le défendeur a l'obligation de ne pas envoyer le requérant en Slovénie.

4. De la sorte, la décision attaquée viole l'article 3 de la CEDH, les articles 4, 19 par. 2 et 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'union européenne, l'obligation de la motivation matérielle, l'interdiction de l'arbitraire et le principe de diligence. »

Verzoeker citeert het bepaalde in artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4, 19 en 41 van het Handvest en geeft een toelichting bij het verbod op willekeur en het diligentiebeginsel of zorgvuldigheidsbeginsel. Verder geeft verzoeker een theoretische toelichting bij artikel 3 van het EVRM waarbij hij verwijst naar pertinente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Wat betreft de algemene asielsituatie en de voorwaarden voor asiel in Slovenië, moet volgens verzoeker onderstreept worden dat de leefomstandigheden onvoldoende zijn zodat verzoekers van internationale bescherming geen menswaardig leven kunnen leiden, hetgeen een schending inhoudt van hun minimaal waardig bestaan. Er is een gebrek aan behandeling voor de gezondheidsproblemen van verzoeker, de opvangcentra zijn overbevolkt, de mogelijkheid bestaat dat ze worden vastgehouden in de gevangenis in plaats van in een detentiecentrum specifiek voor asielzoekers, een gebrek aan adequate accommodatie, een raciale discriminatie op vlak van onderwijs, toegang tot gezondheidszorg, publieke diensten, huisvesting en werk. Fysieke aanvallen tegen migranten werden ook gerapporteerd. Er is volgens verzoeker een structureel gebrek aan gezondheidszorgen voor migranten, geen toegang tot basisfaciliteiten voor migranten, een gebrek aan respect voor de grondrechten door de Sloveense autoriteiten en het Sloveense asielrecht vertoont te veel gebreken. Verder wijst verzoeker op lange behandelingstermijnen voor internationale beschermingsverzoeken en mensenwaardige vernederende behandelingen door de ordehandhavers. Hij verwijst daarbij naar een rapport van het Antifoltercomité van 20 september 2017 op refworld en naar het AIDA-rapport over Slovenië van 9 maart 2018. Uit dit laatste rapport citeert verzoeker uitvoerig en meer bepaald passages die betrekking hebben op een hoge instroom waardoor er lagere hygiënische standaarden golden en gezondheidsrisico's waren in de eerste helft van 2018. Verder werden in 2018 ook vrij veel mensen de facto vastgehouden, die in afwachting waren van het indienen van hun internationaal beschermingsverzoek, dit omdat veel mensen verdwenen in de fase voorafgaand aan het indienen van een beschermingsverzoek of het afgeven van vingerafdrukken voor Eurodac. Verder heeft een passage ook betrekking op obstakels in het vinden van werk en gaat verzoeker in op de situatie in het “Asylum Home”. De ruimtes voorzien voor de vooropvang waren vaak overbevolkt en garandeerden geen enkele privacy. Verder stipt verzoeker het rapport aan over detentie van migranten in Slovenië van 2019 waaruit hij citeert. Volgens verzoeker moest de gemachtigde rekening houden met alle elementen die betrekking hebben op de zaak, terwijl de bestreden beslissing enkel steunt op het vertrouwen in Slovenië als lidstaat van de Unie, zonder de persoonlijke situatie van verzoeker, noch de algemene situatie van Syrische (sic) verzoekers van internationale bescherming in Slovenië te onderzoeken. Verder heeft de gemachtigde ook geen onderzoek gedaan naar de nationale beroepsmogelijkheden in Slovenië. Bijgevolg concludeert verzoeker dat er ernstige redenen

zijn om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt in Slovenië op een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker artikel 3 van het EVRM, de artikelen 4, 19 §2 en 41 van het Handvest, de materiële motiveringsplicht, het verbod op willekeur en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beoordeling

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker ook een schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest. Deze bepaling heeft betrekking op het recht dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld. Dit recht behelst met name het recht van eenieder te worden gehoord, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier en de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden. Verder behelst het ook het recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt. Verzoeker licht niet toe op welke wijze de bestreden beslissing artikel 41 van het Handvest schendt, dat in beginsel zich richt tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. Verzoeker ontwikkelt geen betoog rond het hoorrecht, het recht op inzage in het dossier, noch in het licht van schade die veroorzaakt zou zijn door instellingen of door personeelsleden van de Unie of in het licht van het recht op een onpartijdige, billijke en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie behandeling. De aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest is dan ook onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Artikel 19 van het Handvest voorziet eveneens in de bescherming van ieder burger tegen een verwijdering of uitlevering aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.

De Raad kan verzoeker niet volgen dat de bestreden beslissing enkel zou steunen op het vertrouwen in Slovenië als lidstaat van de Unie, zonder de persoonlijke situatie van verzoeker, noch de algemene situatie van Syrische (sic) verzoekers van internationale bescherming in Slovenië te onderzoeken. Vooreerst blijkt dat de huidige bestreden beslissing steunt op de beslissing tot weigering van verblijf met

bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater – overdrachtbesluit) van 11 maart 2022. Zoals in de bestreden beslissing aangehaald, heeft de gemachtigde in de bijlage 26quater reeds een beoordeling gedaan van het eventueel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij overdracht aan Slovenië. De gemachtigde verwijst naar deze beslissing en stelt dat verzoeker ertoe gehouden was vrijwillig uitvoering te geven aan dit overdrachtbesluit binnen de tien dagen, hetgeen niet is gebeurd. Verzoeker heeft kennis van de motieven van die bijlage 26quater, want heeft die beslissing ook aangevochten voor de Raad met een schorsings- en annulatieberoep van 19 april 2022. Verzoeker heeft er evenwel niet voor geopteerd om op basis van artikel 39/85 §1 van de Vreemdelingenwet voorlopige maatregelen te vorderen waarbij de versnelde behandeling van dit beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid kon worden verkregen. Verder stelt de gemachtigde dat verzoeker in zijn bijkomend hoorrecht van 12 mei 2022 geen bijkomende elementen heeft aangehaald waarom een overdracht aan Slovenië niet mogelijk zou zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker heeft aangehaald dat hij niet terug wil gaan naar Slovenië omdat zijn broer in België is en ze dezelfde problemen hebben. Verder stipte verzoeker aan dat Slovenië een klein land is, ze er niet kunnen studeren en niets hebben. Hij stelde dat hij in Slovenië ook meteen heeft gezegd dat hij er niet wilde blijven omdat er geen leven, geen werk was. Wat betreft zijn gezondheid verklaarde verzoeker een goede gezondheid te hebben, maar wel lichte uitslag op zijn huid te hebben, rode puntjes.

Wat betreft verzoekers broer, stelt de gemachtigde dat de beoordeling van artikel 8 van het EVRM in functie van de overdracht reeds werd gemaakt in de bijlage 26quater van 11 maart 2022. De gemachtigde is inderdaad reeds in de bijlage 26quater ingegaan op het feit dat verzoeker een broer in België heeft en verzoeker gaat in zijn huidig verzoekschrift niet meer in op de aanwezigheid van zijn broer in België. Wat betreft de overige door verzoeker aangestipte elementen in het hoorrecht van 12 mei 2022, zoals onder meer het feit dat hij in Slovenië niet zou kunnen studeren, werken of dat hij een lichte huiduitslag heeft, kan de Raad de gemachtigde prima facie volgen dat dit ofwel geen elementen zijn die betrekking hebben op artikel 3 van het EVRM ofwel niet zwaarwichtig of concreet genoeg zijn om aan te nemen dat verzoeker in Slovenië het risico loopt op foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen.

Waar verzoeker verwijst naar leefomstandigheden in Slovenië die onvoldoende zijn om een menswaardig leven te leiden, een gebrek aan behandeling voor de gezondheidsproblemen van verzoeker, overbevolkte opvangcentra, de mogelijkheid dat verzoekers van internationale bescherming worden vastgehouden in de gevangenis in plaats van in een detentiecentrum specifiek voor asielzoekers, een gebrekkige adequate accommodatie, een raciale discriminatie op vlak van onderwijs, toegang tot gezondheidszorg, publieke diensten, huisvesting en werk, fysieke aanvallen tegen migranten, een structureel gebrek aan gezondheidszorg voor migranten, geen toegang tot basisfaciliteiten voor migranten, een gebrek aan respect voor de grondrechten door de Sloveense autoriteiten, een gebrekkig Sloveense asielrecht, lange behandelingstermijnen voor internationale beschermingsverzoeken en mensonwaardige vernederende behandelingen door de ordehandhavers vindt de Raad hierover in het rapport van het Antifoltercomité van 20 september 2017 prima facie amper of niets van terug. Het rapport, dat overigens ook niet actueel is, bevat een hoofdstukje "*foreign nationals held under aliens legislation*" en is over het algemeen positief over de behandeling van verzoekers van internationale bescherming of migranten in Slovenië. Er wordt erkend dat verzoekers van internationale bescherming soms worden vastgehouden in detentiecentra, maar niet meer dan drie maanden met een mogelijke verlenging van een maand. Er wordt aangehaald dat de verzoekers van internationale bescherming meestal in open centra worden opgevangen en dat vasthouding enkel in uitzonderlijke gevallen werd toegepast, hetgeen als positief wordt aangehaald. De delegatie bezocht ook het Postojna detentiecentrum voor verzoekers van internationale bescherming. De gemiddelde duur van vasthouding bleek 14 dagen te zijn de laatste twee jaren, en niemand werd langer dan zes maanden vastgehouden. Wat betreft mishandelingen stelt het rapport dat de delegatie die Slovenië bezocht geen melding kreeg van mishandeling in het centrum en dat de relaties tussen het personeel en de vreemdelingen veeleer vriendelijk en relaxed leken. Er was soms geweld onder de vreemdelingen zelf, doch de impressie bestond bij de delegatie dat hierop op gepaste wijze door de politie werd gereageerd. Wat betreft de materiële omstandigheden in de opvangcentra, stelt het rapport dat die "*of good standard*" zijn. Er bleek ook een eenheid te zijn die onder strikte politie-supervisie staat, doch die bleek opgeknapt en van voldoende grootte voor het aantal mensen dat daar werd opgevangen. Er bleken wel teveel (ongebruikte) stapelbedden in de kamers te staan en de mannen werden verplicht een bepaald uniform te dragen. Doch van een overbevolking was geen sprake. Er is eveneens sprake van aangepaste units voor kwetsbare personen met allerhande vrijetijdsactiviteiten. Ook wat betreft de gezondheidszorg is het verslag zeer positief, zowel wat betreft de toegang ertoe als de kwaliteit ervan. Sowieso weze herhaald dat verzoeker telkenmale herhaald heeft dat hij in goede gezondheid verkeert, op lichte huiduitslag na. Wat betreft de toegang tot een advocaat maakt het rapport wel opmerkingen dat niet iedereen toegang heeft tot gratis juridische bijstand, maar er was wel een NGO die hierin voorzag. Er

wordt ook gewag gemaakt van soms problematische toegang tot vertalers. De Raad moet dienaangaande evenwel vaststellen dat verzoeker zelf dienaangaande geen opmerkingen heeft gemaakt, noch wanneer hij in zijn Dablingehoor werd gehoord, als tijdens het laatste gehoor op 12 mei 2022. Concluderend blijkt dat dit rapport de aangehaalde tekortkomingen in het verzoekschrift prima facie in geen geval onderschrijft.

Verder citeert verzoeker uit het AIDA-verslag van 2018. Ook dit rapport is verouderd en de gemachtigde zelf baseerde zich voor zijn analyse in de bijlage 26quater op het actueel AIDA-rapport van 2020. Dienaangaande stelt de gemachtigde over de toegang tot de procedure van internationale bescherming en de opvangprocedure:

“We wensen te verwijzen naar het in 2021 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Slovenië ("Asylum Information Database - Country Report: Slovenia - 2020 Update" van Miha Nabergoj), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" is gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/slovenia> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

In het rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, en dat ze na hun overdracht meteen als verzoeker om internationale bescherming worden beschouwd (blz. 37). In geval van een nog in eerste aanleg openstaand verzoek, dient de overgedragen persoon opnieuw een verzoek in te dienen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek (blz. 37).

Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers nadat zij hun verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, recht hebben op materiële opvangvoorzieningen (blz. 56). Het rapport stelt dat er over het algemeen geen problemen zijn wat betreft toegang tot opvangvoorzieningen (blz. 57). Verzoekers hebben recht op opvang in het "asylum home" of een van de vestigingen ervan, en hebben onder meer recht op voeding, kleding en benodigdheden voor persoonlijke hygiëne (blz. 57). Volgens het rapport zijn er geen gevallen bekend van verzoekers die geen opvang kregen door een gebrek aan opvangplaatsen (blz. 60). De verzoekers krijgen een persoonlijke kaart die bewijst dat zij verzoeker om internationale bescherming in Slovenië zijn en mogen vrij bewegen op het Sloveense grondgebied (blz. 56).

Wat de opvangomstandigheden betreft, meldt het rapport dat het Asylum Home in 2017 werd gerenoveerd en dat verzoekers doorgaans worden ondergebracht in kamers voor 2 à 4 personen. Volgens het rapport worden de omstandigheden in het Asylum Home en de vestigingen ervan doorgaans als toereikend beschouwd (blz. 60). Het rapport erkent dat er in 2019 in het Asylum Home door een hoog aantal aankomsten moeilijkheden waren wat opvangcapaciteit betreft en dat dit leidde tot problemen met betrekking tot hygiëne en privacy (blz. 61).

Volgens het AIDA-rapport worden personen die een verzoek om internationale bescherming wensen in te dienen, eerst opgevangen in het gesloten gedeelte van de "Asylum Home" in Ljubljana, met het oog op de uitvoering van een medisch onderzoek, het nemen van vingerafdrukken in het kader van Eurodac en het nemen van een foto. Na het indienen van hun verzoek krijgen zij opvang in het "asylum home" of een van de vestigingen ervan. Overdag kunnen zij het opvangcentrum vrij verlaten (blz. 58-59).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaalen opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Slovenië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Slovenië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Het wijzen op het feit dat in Slovenië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Slovenië in zijn geheel."

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg stelde de gemachtigde:

“We wijzen erop dat het AIDA-rapport meldt dat de Sloveense wetgeving de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot dringende medische zorg garandeert. Kwetsbare personen met bijzondere

behoefden hebben recht op bijkomende gezondheidsdiensten. In het Asylum Home is er dagelijks een verpleegster aanwezig en wordt wekelijks raadpleging gehouden door een psychiater. Verzoekers hebben toegang tot het Sloveense systeem voor gezondheidszorg (blz. 65). De auteurs melden dat de adequate toegang tot gezondheidszorg in de praktijk beperkt is, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Slovenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.”

Het rapport bevindt zich in het administratief dossier en de gedetailleerde analyse en verwijzingen vinden steun in dit recente AIDA-rapport. Hieruit blijkt dat de gemachtigde zich in het geheel niet beperkt heeft tot een loutere verwijzing naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel dat in principe geldt ten aanzien van Slovenië als Unieland.

De citaten die verzoeker aanhaalt uit het oud AIDA-rapport van 9 maart 2018 hebben betrekking op een moeilijkere situatie op vlak van opvang, hygiëne en langere termijnen in de behandeling van beschermingsverzoeken in de eerste helft van 2018. Het is niet aangetoond dat de actuele situatie, vier jaar later nog steeds dezelfde moeilijkheden vertoont. Dit kan prima facie niet afgeleid worden uit het actuele AIDA-rapport van 2020 waarop de gemachtigde zich steunt en dat hij op gedetailleerde wijze heeft geanalyseerd. Waar verzoeker problemen van discriminatie aanhaalt op vlak van werk zoals een taalbarrière, culturele verschillen, gebrek aan werkervaring, gebrek aan certificaten die opleiding bewijzen, structurele ongelijkheden op de arbeidsmarkt en een gebrek aan werkgeversvertrouwen, kan de Raad enkel vaststellen dat het van algemene bekendheid is dat dezelfde problemen zich stellen in België, zodat dit bezwaarlijk kan aangenomen worden als een reden waarom verzoeker niet kan overgedragen worden naar Slovenië. De problemen die worden aangehaald op vlak van detentie die door een hogere instroom langer duurde, omdat mensen tot zeven dagen moesten wachten vooraleer ze hun beschermingsverzoek konden indienen, in overbevolkte vooropvang en zonder privacy, kunnen prima facie ook niet beschouwd worden als omstandigheden die aanleiding geven tot foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Ook het laatste rapport van 2019 waaruit verzoeker citeert heeft betrekking op de detentie in het Postojna centrum en op het “Asylum Home” dat deels functioneert als gesloten centrum. Maar ook dat rapport stelt, net als het eerste dat door verzoeker werd aangehaald, dat de materiële omstandigheden in het Postojna centrum worden beschouwd als adequaat. Opnieuw wordt de problematiek aangehaald dat het mogelijk is dat ook families met kinderen gedurende de periode dat ze wachten op de registratie van hun beschermingsverzoek de facto vastgehouden worden voor enkele dagen. De Raad verwijst naar wat hij supra dienaangaande heeft gezegd en stipt aan dat verzoeker een alleenstaande jongeman betreft in goede gezondheid.

Waar verzoeker nog stelt dat de gemachtigde niet heeft onderzocht welke nationale beroepsmogelijkheden er zijn in Slovenië, ziet de Raad niet in waarom de gemachtigde dit specifiek had moeten onderzoeken als verzoeker zelf daar geen enkele bedenking rond heeft geuit. In het verzoekschrift wordt ook op geen enkele wijze toegelicht waarom de beroepsmogelijkheden in Slovenië een probleem zouden stellen. Ten overvloede blijkt uit het AIDA-rapport (p. 12-13) waarop de gemachtigde zich heeft gesteund dat prima facie de interne beroepsmogelijkheden een effectief rechtsmiddel uitmaken. Zo blijkt dat het administratief hof vele detentiebevelen onwettig bevond, dermate dat een praktijk werd stopgezet, die erin bestond asielzoekers vast te houden tussen mei en augustus 2020 teneinde na een versnelde behandeling hun terugkeer te faciliteren. Ook wanneer vastgehouden asielzoekers geen dagelijks uur aan buitenactiviteiten werden toegekend, is het administratief hof tot de conclusie gekomen dat dit een schending betrof van artikel 4 van het Handvest. Een en ander toont aan dat in Slovenië het administratief hof prima facie voorziet in een effectief rechtsmiddel.

Alles in overweging genomen is de Raad van oordeel dat de gemachtigde na een zorgvuldig onderzoek van zowel de algemene situatie in Slovenië voor verzoekers van internationale bescherming, als van verzoeker zijn individuele situatie niet op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kon komen dat, ondanks enkele kritische opmerkingen in het meest recente AIDA-rapport, niet kan besloten worden dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Slovenië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Slovenië worden overgedragen een reëel risico kunnen lopen op het belanden in een situatie die kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Evenmin wordt prima facie een schending aangenomen van artikel 19 van het Handvest, van de materiële motiveringsplicht, van het verbod op willekeurig handelen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is niet ernstig.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. VAN CAENEGEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEGEM

A. MAES